

Gál László

Búcsú Szabadkától

Tíz éve költözöm az én falumból.
Az én falum: Szabadka.

Persze, szerettem. Ettem kenyeréből,
borából ittam.

Egyszer már elárult. Levette rólam
álomgúnyámat, álomcipőmet
és én meztelenül dideregtem,
amíg áltavaszt kurjongatott az én falum.
Részeg szegény, — suttogtam sírva —
ó, fájni fog feje, ha felébred...

Szerettem poros útjait és poros
embereit is szerettem.
A részeg asztalost is és az örültet,
aki fakarddal menetelt az utca
közepén.
(Magyar csendőrök lötték agyon,
mert nem szabad fakarddal gúnyolni
az igazit,
amit Hadur-úristen köszörült
Attilának.)

Szerettem Rézit, aki kétdináros
szerelemet árult csókéhes kamaszoknak
és gyónni járt és ájtatos blúzán
horpadt hasáig lógott a kereszt.

Szerettem Szabadkát. A három kávéházát,
 ezer kocsmáját, nagyságot urait is.
 És azt, hogy város akart lenni,
 hiszen én is messzire álmodoztam
 és nekem sem sikerült.

Tíz évig búcsúztam tőle,
 tíz évig sajtott bennem
 a kertváros, ahol szerettek és gyűlöltek,
 ahol gyűlöltem és szerettem.

Ott áll a patika előtt halott barátom,
 ingújjban.

— Nem érdemes! — hallom, azt mondja
 s riadtan kérdezem: — Miért?
 Legyint.

Színés virágok bólogatnak az asztalokon,
 a rádió muzsikál.

Ezer és ezer könyv beszélget itt velem;
 még csak négy óra, hajnali.
 Éppen most indul az első villamos.

És én búcsúzom Szabadkától.
 Tíz éve mindig búcsúzom.
 Most már nem megyek vissza soha, én falum.
 Csúnyaszép ifjúságom, álmaim,
 poros utcák, emlékek, hitek ...

Most már én soha vissza nem megyek,
 nem fáj, nem fáj, azért se fáj ...